

A Siroki díj (vándorszerleg) eddigi tulajdonosai

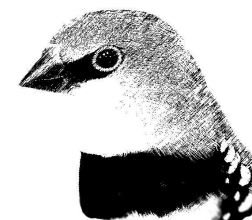
**1993 Péter Géza
1994 Ballagó Emánuel
1995 Virágh Dezső
1996 Laskay Sándor
1997 Vas Sándor
1998 Tóth Sándor
2001 Lakó Antal
2002 Gere Géza
2004 Diószeghy Sándor
2005 Soós János
2006 (Dogosi Károly jelölt, elhalálozott)
2008 Makai Pál
2011 Pócsi Béla
2012 Pálinkás György
2013 Maróti Béla
2014 Paraszka János
2015 Lipták József**

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY

IDŐSZAKI KIADVÁNYA

19. SZÁM

2016 JÚLIUS-SZEPTEMBER

IMPRESSZUM

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY IDŐSZAKI KIADVÁNYA

MEGJELENIK : negyedévente

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG: az alapítvány elnöke és kuratóriumi tagjai

A kuratórium elnöke: Varga Sándor

A kuratórium tagjai: Küzmös Csaba
Lakó Antal
Vajó Sándor
Virágh Dezső

LEVELEZÉSI CÍM: Varga Sándor Nyírtura, Rózsa u. 10. 4532

EMAIL CÍM: vargasa@freemail.hu

HONLAP: www.sirokialapitvany.hu

Február 17,-én óvatosan meglámpáztam a tojásokat és úgy láttam, termékenyek lesznek. Február 25,-én a hangja alapján úgy ítéltam, kikelt az első fióka, a hím szorgalmasan etette a tojót, amivel aztán a tojó is megetette a fiókát. A madarak a következő nevelő eleséget kapták: perle morbide, csíráztatott magvak (négermag, repce, salátamag, gyommagkeverék), tyúkhúr, indios H száraz lágyeleség (ezt bármilyen száraz eleséggel lehet pótolni). A perle morbide-t 4-5 napig kapták, utána csak csíráztatott zöldeleség, indios H, pityang, maggal megszórva. Mindhárom tojásból kikelt a fióka, a tojó a fenti lágyeleségekkel szépen etette a kicsiket. 2016. március elsején meggyűrűzttem a kicsiket 2,5 mm-es gyűrűvel. Mivel a gyűrű színe ez évben narancssárga, ezüstös betűkkel, a biztonság kedvéért szelepgumit húztam rájuk, hogy ne irritálja a tojót ez az élén szín a fiókákon. Ezzel a módszerrel megelőzhető, hogy a tojó kárt tegyen a fiókákban, vagy esetleg kidobálja azokat a fészekből. Március 4,-én a fiókák már tokosodtak, a fejlődésük problémamentes volt. A tojó napközben már nem ülte a fiókákat. A helyiség hőmérséklete átlagban 25 °C volt. A hím nem láttam etetni közvetlenül, gyakran láttam ellenben tüzesen énekelni. Március 12.-én az első fióka kiült az ülőrúdra. A fiatalok már a lágyeleséget is csipegették 15.-étől, habár még elég ügyetlenül. Március 23.-án az egyik fiatal halkán hangcsált, énekelgetett, ami alapján valószínűleg hím lesz. A madarak habitusa alapján én egy hím és két tojót látok bennük. Ez persze csak találgatás, mert ebben az életkorban még nem dönthető el a nemük. Egyébként a fiatalok már a fejtollaikat is gyakran meresztgetik ennyi idősen. Március 30.-án leválasztottam a fiatalokat. A második fészekalj tojásai terméketlenek lettek a hím hirtelen vedlése miatt.

Kerek László

Egy 100 x 100 x 60 cm-es kis volierbe helyeztem el őket. Táplálékuk az általam etetett csíz keverék, amit a többi csíznek is adok. A körmöket megkurtítottam, amit még kétszer megismételtem. Fürdeni nagyon szeretnek, így a tollazatuk is hamarosan kisimult. A hím szorgalmasan énekelt, és a tojó néha elfogadta a táplálékot tőle. A helység hőmérséklete 20-25 °C között mozgott, a világítás 16 óra, ami a későbbiekben változni fog.

2016 január elején behelyeztem egy fészkalapot, amit hamarosan birtokba is vettek. Január közepén egy néhány napos kényszertávollét után, amikor hazajöttem a volierben egy összetört tojást találtam, majd ezt követően igazából semmi sem történt. Rögtön azt gondoltam, hogy törik a tojásokat, és valószínűleg ezért adták el a madarakat. Ezt követően áthelyeztem a madarakat egy 100 x50 x40 cm-es alsó doboz kalitba. Néhány nap után a tojó tépni kezdte a kalitka aljában elhelyezett papírt, és az etetőbe hordta azt. Behelyeztem egy kókuszrosttal bélelt fészekkosarat, amit mindketten birtokba is vettek. A fészekrakás közben a hím hevesen, leeresztett szárnyakkal udvarolt, és egy intenzív párzás vette kezdetét, még a fészkekben is párosodtak.

A tojó egyre több időt töltött a fészkekben, és február 11.-én lerakta az első tojását, amit elvettem, és egy műtojással pótoltam. Nem tapasztaltam, hogy a tojásokat bántották volna, ezért a harmadik tojás után az első kettőt is beraktam, amin a tojó szépen elkotlott. A hím néha fészken etette a tojót, amit egy heves pittyegés követett.

A tojások színe halványkék, a tompább felén halványan pöttyözött. A tojó, amikor ürítés céljából elhagyta a fészket, a hímeket mindig erősen hajtotta, ám ez a magatartása nem tűnt komolyknak.

Tisztelt Madárbarát

A hazai bürokrácia egyre erősebben forgó fogaskerekei sajnos be-be darálják időnként Alapítványunkat is. Ahogy az előző számban írtunk róla, az új civil törvény, illetve a kuratóriumi tagok változása miatt, az alapító okirat változtatását kezdeményeztük az illetékes Fővárosi Törvényszéken. A közel kétoldalas hiánypótlási felszólításnak igyekeztünk határidőre eleget tenni. Sajnos a Törvényszék két hiányosságot még mindig talált a pótoltak mellett, így végzésükkel elutasították kérelmünket. Az eljárást így előlről kell sajnos kezdenünk.

A nyár még javában tart, ám az ősz sincsen már messze. Ahogyan azt minden évben, most is keressük azt a tenyésztőtársunkat, akit Siroki-díjjal tüntethetünk ki 2016-ban. Várjuk a szervezetek és akár a magánszemélyek ajánlásait is, véleményük szerint ki az a személy aki eddigi pályafutása alapján érdemes lehet e díjra. Szeptember elejéig várnánk ezeket a jelöléseket, hogy azokat kiértékelve kiválaszthassa a kuratórium a díjazottat.

Köszönjük azon madárbarátoknak az adójuk 1%-os felajánlását, akik Alapítványunkat tették meg kedvezményezettnek. Nagyon sokat segíthetnek ezek a felajánlások az Alapítvány gördülékenyebb működése érdekében. Köszönjük továbbá azoknak a tenyésztőtársainknak is a segítőkészségét, akik eljuttatták, eljuttatják hozzánk beszámolóikat a ritkább madárfajok tenyésztésének eredményeiről. Azt kell mondjuk, nincsenek sokan azok, akik sikeresek is e fajok tartásában és tenyésztésében, és hajlandóak is papírra vetni megfigyeléseiket. Ezért is vagyunk igazán hálásak annak kevés madarásznak, akik hozzánk hasonlóan fontosnak tartják a tudás átadását. Köszönet nekik érte!

VÁLOGATÁS SIROKI ZOLTÁN ISMERETTERJESZTŐ ÍRÁSAIBÓL 19. RÉSZ

A díszpintyek tenyésztése fogságban

A Természet 1934 januári számában általánosságban írtam a külföldi szobamadarakról, iparkodtam egy kis érdeklődést kelteni irántuk és megkíséreltem eloszlatni mindazokat a kételeyeket és nehézségeket, amelyek minden kezdő madárkedvelőben felmerülhetnek. Lássunk most közelebbről néhány esetet és hatoljunk be a madártenyésztés rejtelmeibe. A díszpintyek közül a fogságban legkönnyebben szaporodó fajokból ismertetek néhányat részletesebben. A díszpinty elnevezés nem rendszertani fogalom, hanem a madárkedvelők szak kifejezése, ezzel a külföldi szobamadaraknak azt a csoportját jelölik meg, amelyeket legszívesebben tartanak és tenyésztenek a fogságban. Ide tartoznak a szövőmadarak rendjéből a legkisebbek: az asztrildok, ilyen a korallcsőrű-pinty, a pillangópinty, a tigrispinty és mások, azonkívül a vastagszőrű amandinák, például a szalagpinty, a szarkapinty, a japáni-sirályka, a rizspinty és a zebra-pinty. Neunzig újabb ide sorolja a vidapintyeket és a tulajdonképpeni szövőmadarak egy részét is, például a narancsszínű-szövőpintyet, a Napoleon szövőpintyet, a vöröscsőrű-szövőmadarat. Ezeknek a viselkedése és életmódja azonban annyira különbözik amazokétól, hogy ezúttal nem emlékezem meg róluk és csak az asztrildokról és az amandinákról szólok. Legkisebb közöttük az arany mellű-pinty, a legnagyobb a rizspinty. Hazájuk Afrika, Madagaszkár, India és a Szunda-szigetek, Ausztrália, Újguinea, a Pápua- és a polinéziai szigetek. Mintegy 400 fajuk ismeretes. Legnagyobb részük a fákkal és bokrokkal gyéren benőtt füves térségek lakója, egyesek a folyómenti nádasokban tanyáznak. Érés idején leginkább a köles- és rizsföldeken szeretnek tartózkodni, ahol bizony kárt is tesznek. Az esős évszakban költenek. Fészüküket magas fűbe, bokrokba, ritkán fákra rakják, egy részük faodvakban költ. A fészek finom fűszálakból készült, hol több, hol kevesebb művészettel összerakott, mindig zárt, gömbölyű alkotmány, oldalt kerek nyílással. Egy fészekaljban három-nyolc tojás van. A tojások színe mindig fehér. Jellemző társas természetűek. Ha az állatkertben járok, időm legnagyobb részét a madárházban töltöm. Ilyenkor kedvenc szórakozásom, hogy megállok az egyes röpdék előtt és hallgatom a közönség megjegyzéseit és észrevételeit. A díszpintyeknél leginkább az ölik szembe, hogy az apróságok - sokszor nyolc-tíz is - szorosan egymás mellett ülnek. Ez bizony szokatlan látvány, hazai madaraknál nem igen fordul elő, bár néhány évvel ezelőtt Cerva Frigyes az állatkertben gyurgyalagokat nevelt, ezeket láttam egymás mellett ülni.

A gyakori és olcsó fajok Afrikából és Ázsiából érkeznek a német és francia madárpiacra. Afrikai madár a korallcsőrű-pinty, a pillangópinty, a vörösfarkú-pinty, a narancsarcú-pinty, a Helén-pinty, az amarant, az arany mellű-pinty, a szalagpinty, a szarkapinty, az ezüstcsőrű-pinty és még mások. Ázsiából származik a közkedvelt tigris-pinty, a muskát-pinty, a rizspinty, az apácamadár, a japáni-sirályka. Ausztrália díszpintyei közül a zebra-pinty az egyetlen olcsóbb faj. Ezek a legelterjedtebb szobamadarak; kicsinységük, szép színezetük és békés, összeférő természetük sok barátot szerzett nekik. A legtöbb madárkedvelőnek első külföldi madarai közülük kerülnek ki és bármilyen irányban is fejlődjék később a

TENYÉSZTŐI BESZÁMOLÓK A HAZÁNKBAN TENYÉSZTETT RITKA MADÁRFAJOK TENYÉSZEREDMÉNYEIRŐL 21. RÉSZ

A feketemellű csíz első hazai tenyésztése

A feketemellű csíz (*Carduelis notata*) egy igen mutatós, ám ritkán tartott csízféle. Első pillanatra a kevésbé szakavatott szem akár magellán csíznek is vélheti, ám annál valamelyest karcsúbb, csőre vékonyabb, mellkasára a fekete tollterület jobban lehúzódik, mint a magellán csíznel. A nemek alig különböznek egymástól, a hímek mellén a fekete tollrész mélyebbre terjed a has irányába.

Elterjedési területe: Belize, El Salvador, Guatemala, Honduras, Mexikó, Nicaragua. Élőhelye trópusi hegyvidéki erdők. A faj mintegy 3 millió évvel ezelőtt, az Észak-Amerikát és Dél-Amerikát összekötő földnyelv megjelenésével jutott át a kontinens déli felére, és a dél-amerikai csíz nagy része (*C. atrata*, *magellanica*, *yarelli*, *barbata*, *cucullata*, *xanthogastra*, stb.) fejlődött ki ezen „ősibb” fajból.

2015 októberében egy nyitrai börzén figyeltem fel egy pár feketemellű csízre, amit meg is vásároltam. A madarakon piros színű gyűrű volt, tehát már harmadik évesek voltak. A tollazatuk egy kicsit zilált volt, néhány körmük túlnőtt, de a madarak vitalitása jónak tűnt. A hím még a szállítóládában is énekelt. Hosszas töprengés után megvettem a madarakat, tudván, hogy sokat kockáztatok.

Végül hadd adjak a kezdőknek egy jó tanácsot. Ha valaki csupán madarainak színpompájában, vagy énekében akar gyönyörködni, tarthat amit akar, csak összeférő legyen a társaság. Ha azonban tenyésztani is akar, nagyon gondolja meg a fajok összeválogatását. Sok madárkedvelő azért nem tud eredményt elérni, mert nem tudja gyűjtőszenvédelmét fékezni. Összevásárol mindenféle madarat, amely neki tetszik és vagy sokat tesz egy kalitba, vagy egy szép, de rosszindulatú példány kerül közéjük, amely zavarja a többi a költésben. Ilyen kellemetlen madár például a szalagpinty, vagy a kínai fülemüle. Megesik, hogy nagyobb szövőmadarak szétrombolják a többiek fészket. Amíg csak hímek vannak együtt, kisebb civódásoktól eltekintve semmi baj sincsen, de ha egy tojót eresztünk közéjük, megvadul az egész társaság. A kínai fülemüle nem bántja lakó társait, csak tojásait törli fel és eszi meg. A kis kubapintyek még a vashuzalon át is leharapják egymás lábujjait és egymás szemét is kiszedik. Van egy jó tulajdonság, amelyet egy madárkedvelő sem nélkülözhet, ez a türelem. Sohasem szabad elfelejteni, hogy a tengerentúli madaraknak hozzá kell szokniok a megváltozott éghajlati viszonyokhoz és bizony sokszor évek kellenek, amíg annyira-amennyire alkalmazkodnak. Türelmetlenséggel semmit sem lehet elérni.

A természet 1934 30. évf. 19-20. szám,

madárkedvelés, ezeket a kedves apróságokat egyik sem tudja nélkülözni, már csak azért sem, mert jó részükkel jelentős költési eredményt lehet elérni. Márpedig a madárnak igazi lénye minden jó és rossz tulajdonságával együtt csak akkor nyilatkozik meg igazán, amikor párosával tartjuk és alkalma van költeni. Még az unalmas apácamadarak is megélnéülnek, ha kalitjukban fészkeket akasztunk fel. A díszpintyek között a legjobb költő a japáni-sirályka. Házasított madár. A japánok tenyésztették ki az Uroloncha acuticauda (Hogs.) és az Uroloncha striata (L.) nevű indiai amandinákból. Három színváltozata ismeretes. Gyönyörű a tisztafehér, amely a legkényesebb. Középhegyen áll a sárgatarka (okkersárga). A legkevésbé mutatós, de a legszívósabb a feketebamával tarkázott színváltozat. A budapesti állatkereskedőknél eddig csak a tarkákat lehetett kapni. Kalitban is könnyen és biztosan szaporodik. Tanácsos minden párt külön költetni, ilyenkor a legbiztosabb az eredmény. Kanárikalitban egészen jól tarthatók. A fészket kívülről akasszuk a kalit oldalára, hogy a költést könnyen ellenőrizhessük, erre szükség van, mert a kimúlt fiókákat nem mindegyik sirályka dobja ki, úgyhogy a kikelt jóságokat minden nap meg kell nézni, hogy rendben vannak-e? Fészkelő anyagban nem válogatós. A hím hordja a kókuszrostot, ezalatt a tojó a fészkekben ül és a kapott anyagot elrendezi. Ez különben minden díszpintynek szokása. Négy-nyolc tojást tojik. A hím és a tojó felváltva ül, éjjel mind a ketten ülnek. A fiókák tizenkét nap múlva kelnek ki. A sirályka jó szülő, csupasz, hússzínű, idétlen csemetéit nagy buzgalommal eteti, úgyhogy három hét múlva az ifjabb nemzedék kirepül. Évenként többször költ. Ez a madár külföldön nagyon közkedvelt, de nálunk kevésbé kelendő. Az itteni madártartók inkább a színpompás madarakat kedvelik. Pedig van a sirálykának olyan jó tulajdonsága, amely miatt a díszpintytenyésztők alig nélkülözhetik. Amint a kanarit más pintyfélék felnevelésére is használják, a sirályka viszont a díszpintyek felnevelésére alkalmas. Ezek már sok igen ritka és értékes madarat neveltek fel, amelynek költése nélkülük meddő lett volna. Nálunk amarant- és tigrispinty-fiókákat neveltek fel szép sikerrel. Híres jó költő a legtarkább külföldi madarak egyike, a zebrapinty. Szép színe, kedvessége és bizalmas természete a legkeresettebb díszpintyé tette. Ausztrália belsejében olyan közönséges, mint nálunk a veréb. A legtöbb kezdő madárkedvelő rendszeren a zebrapintyen tapasztalja ki a díszpintytenyésztés minden fortélyát. Kalitban, tágas röpdében, vagy madárszobában egyaránt szaporodik. Alighogy tavaly áprilisban kiengedtem a madárszobába zebrapinty-páromat, azonnal munkához láttak. Egy magas ágvillában elhelyezett, kettéfűrészelt kókuszdióhéj tetszett meg nekik. A hím nagy buzgalommal hordott bele durvább fűszálakat, kókuszrostot, papírcsíkokat és rengeteg tollat, úgyhogy néhány nap múlva készen volt a fészek. Messziről rendetlenül összehordott fücsomónak látszott, belül azonban művészi módon készítették ki. Mind a ketten féltő gonddal őrizték családi házukat s jaj volt a betolakodónak. Minden más madarat elkergettek a fészkeknek még a körmékéről is. Tojásaik nagyon kicsinyek és kekes árnyalatú fehérek. Egy fészekaljban négy-hét tojás van. A fiókák tizenegy nap múlva kelnek ki. A zebrapinty nem szereti, ha költés közben zavarják. Sok költés tönkrement már a tenyésztő kíváncsisága, vagy türelmetlensége miatt. A fiókák kikelését úgyis elárulja az öregek hirtelen megnövekedett étvágya, három-négy nap múlva pedig már a csipogás is hallható. A különben félnék és óvatos madár ilyenkor szelíd, bizalmas, mondhatnám tolakodó lesz. A lisztukacot a kezemből vették el. Reggel 5 óra felé az öreg hím már az ágyam körül settenkedett és sóvár pillantásokat vetett rám. Jól ismerték a dobozt, amelyben a lisztukacot

tartottam. Ha ezt a kezembe vettem, felém repültek és ragadozómadarak módjára csaptak le a földre dobott kukacra, elvitték valami biztos helyre, kiszopták és új falatért jelentkeztek. Ha jóllaktak, rövid pihenés után fészükbe vonultak, hogy megtömjék éhes csemetéiket. A fiatalok háromhetes korukban repülnek, ekkor már egészen tollasak, de még jóideig visszavisszatérnek a fészekbe. Eleinte ügyetlenül mozognak, de néhány nap múlva már mindenhova követik szüleiket. Színük a tojóéhoz hasonló, csőrük fekete, ötletes korukban kezdenek színeződni és három hónap múlva teljes díszben pompáznak. Nagyon szapora madár; az én párom a múlt évben 18 fiókát nevelt fel. Akadnak azonban olyan párok is, amelyekkel semmi eredményt sem lehet elérni. Tojnak ugyan rakásra, de nem költik ki a tojásokat vagy a kikelt fiókákat nem nevelik fel, sőt az is megesik, hogy a még élőket kidobálják a fészekből. Ezen természetesen nem lehet segíteni, az ilyen garázda madarakat ki kell selejtezni. A díszpintyeknek fiókáik felneveléséhez a következő eseményt szokták adni friss, vagy vízben feláztatott száraz hangyatojást, madárkétszersüllet és keményre főtt tojássárgájával keverve, azután lisztukacot, csírázott magvakat és tyúkhúrt (Stellaria). Nyáron különböző fűfélék gyűjthetők, a kalászok félig érett magvait minden madár szívesen eszi. Különösen a muharféléket (Setaria viridis, glauca, italica, verticillata) fogadják szívesen. Ezekkel júliusban és augusztusban a már elvirágozott és kiszült tyúkhúrt lehet pótolni.

Mint jó költőt szokták emlegetni és tenyésztésre ajánlani a szalagpintyet, pedig ennek a csinos madárnak van néhány olyan rossz tulajdonsága, amely a tapasztalatlan és kevésbé türelmes kezdő madarász kedvét az egész tenyésztéstől elveheti. Kedvenc szokása ugyanis, hogy más madarak költését megzavarja, tojásaikat és fiókáikat kidobálja és helyüket maga foglalja el. Ezenkívül megbízhatatlan költő. Rak ugyan tojásokat, ki is költi azokat, de fiókáit nem mindig neveli fel. A japáni sirálykáknak és a zebrapintyeknek csak egy kis százaléka rossz költő, a szalagpintyeknek ellenben az egyharmada nem megbízható, úgyhogy aki ezeket tenésztetni akarja, ezzel számolnia kell. Amikor 1922-ben édesatyámnak nagy nehezen sikerült Hollandiából két pár szalagpintyet beszereznie, vérmes reményeket fűztünk tenyésztésükhöz. Mindegyik párt külön kalitban helyeztük el és vártuk az eredményt. Az egyik pár a tél folyamán vagy 50 tojást rakott, de nem volt hajlandó ülni, a másik pár ugyan kiköltötte tojásait, de a fiókák négy-öt napos korukban mind elpusztultak. Végre nagy nehezen felnevelt kettőt. A következő évben mind a két párt a madárházba eresztettük, ezúttal felneveltek kilenc fiókát, két pártól kilenc fióka, ezzel szemben egy pár zebrapinty 18 fiókát nevelt fel.

Lássuk most az asztrildokat. Nyolc faj könnyen és olcsón beszerezhető. Ezek a következők: a korallcsőrű-pinty, a narancsarcú-pinty, a Helénapinty, a tigrispinty az arany mellűpinty, a pillangópinty, a vörösfarkú-pinty, és az amarant. A korallcsőrű-pinty és a Heléna-pinty vörös árnyalatú sűrű szürke színű, a vörösfarkú-pinty kékeszürke, farka vörös, a pillangópinty szép egyszínű, az arany mellű-pinty felül sötét olajzöld, alul gyönyörű narancssárga, a tigrispinty tűzpiros. Az amarant a Brehm-ben piros-díszpinty néven szerepel. Ezzel szemben magam megtartom a kereskedelemben és a német szakkönyvekben is használt amarant nevet, már csak azért is, mert kifejező. Közismert gyomnövény nálunk a disznóparéj (Amaranthus albus). Ennek van egy kerti fajtája, amely vörös, szakasztott olyan, mint a hím

amarant. A név tehát a színt is jelzi. Vörösfarkú- és Heléna-pintyekből két párt együtt tartani nem tanácsos, mert a hímek veszekednek, a többi azonban egymással megférő, jámbor madár. Ha valakinek a tenyésztés mellékes és csak madarainak szépségében és kedvességében akar gyönyörködni, ezeket tartsa. Fajonként egy-két pár gyönyörű gyűjtemény. Kicsiny termetük miatt nagyobb kalitban 20—25 madár is együtt tartható. Teljes szépségük és kedvességük természetesen csak akkor érvényesül, ha számukra tágas helyet biztosíthatunk. Madárszobában, vagy kertiröpdében költenek is. Kalitban nagyon bizonytalan az eredmény. Legbiztosabban szaporodik az amarant, legkevésbé a narancsarcú pinty. Általában elég hamar hozzáfognak a fészeképítéshez, a baj rendszerint a fiókák felnevelése körül van. Vannak párok, amelyek egymás után négyszer-ötször költenek, de fiókáik néhány napos korukban elpusztulnak. Mások megbízhatóbbak. Hiányzik a táplálékból valami, amit minden igyekeztünk ellenére sem tudunk nekik megadni, de ha egyszer sikerül, mondjuk, egy tigrispinty-fészekaljait felnevelni, az eredmény minden fáradságot megér. A fiókák számát sejteti az a tücsök ciripelésre emlékeztető és egyre erősödő hang, amely minden etetés alkalmával a fészekből kihallatszik. A kirepült apróságok végtelenül kedvesek. Igen érdekes a fiókák viselkedése etetés közben. Ilyenkor szüleiket körülveszik, fejüket oldalt a földre szegzik, csőrüket kitájtják, közben fejüket tekerik, számyukat pedig kétoldalt magasra csapják. Az öreg madár csőrét csemetéjének torkába dugja és úgy öklendezi be az ennielót. Egészen szokatlan és különös látvány ez, amely a pintyfélék viselkedésétől merőben különbözik. Ez a sajátos etetési mód magyarázza meg azt, hogy a japáni-sirálykával nem igen lehet kisebb külföldi pintyfélék fiókáit felneveltetni. A tigrispinty és az arany mellű-pinty a legnyugodtabb természetű asztrild. Szeretnek sokat a földön tartózkodni, kiülnek az ablakpárkányra, vagy valami napos sarokban egymás mellett óráig elsitkéznek. Annál elevebb és mozgékonyabb a többi; folyton sürögnek-forognak, kutatnak és kíváncsiskodnak. Ha valami szokatlan dolgot vesznek észre, vagy új madár kerül közéjük, összesereglenek és nagy lármát csapva bámulják a jövevényt. Egy ügyesen összeválogatott asztrildtársaságot sohasem lehet megunni. Színpompájuk, kicsinységük, kedvességük és békés természetük csupa olyan jó tulajdonság, amely miatt előnyösen kiválnak a többi külföldi madár közül. Ha valaki tenyésztésre is berendezkedik, a családi örömök mellett sok csalódásra is el kell készülnie. Általában több fióka pusztul el, mint amennyi felnő. Ha a kárvallott tenyésztő egy-egy sikertelen költés után összeszedi a kidobált kimúlt fiókákat, vagy kiszedi azokat az elhagyott fészekből, egy különös jelenség öltik szemébe. A finom pehellyel borított fiókák szájszögletében különbözőszínű szemölcszerű képződmény, dudor vehető észre. Ezek fényt visszaverő szemölcsök vagy papillák, amelyek arra való, hogy a sötét odúban, vagy a zárt, tehát ugyancsak sötét fészekben a szülők megtalálják a fiókák száját. Színük lehet fehér, sárga, türkizkék, vagy ibolyaszínű, alakjuk gömbölyű, megnyílt, vagy patkóalakú és a fajra mindig jellemző. A szájnylásnak sokszor nagyon élénk színű nyálkahártyáján pedig különböző nagyságú és elrendezésű fekete foltokat, valamint kör- vagy félkör alakú rajzolatokat láthatunk. A rajzolatok és a foltok összeállítása és elrendeződése minden fajon más. A szemölcsök alakjából és színéből, valamint a szájnylásban észlelhető foltok számából és elrendeződéséből pontosan megállapítható, hogy a kidobott fiókák melyik fajhoz tartozott. Ez nagyon fontos, mert cseppet sem mindegy, hogy a kis szakapinty, vagy mondjuk, a Gould-amandinák dobálják-e ki fiókáikat.